

Sygn. akt III AUa 1160/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marek Borkiewicz
Sędziowie:	SSA Maria Michalska-Goźdź SSA Iwona Niewiadowska-Patzer (spr.)
Protokolant:	starszy inspektor sądowy Dorota Cieślik

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2013 r. w Poznaniu

sprawy z odwołania **Urzędu Skarbowego P. w P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

przy udziale zainteresowanych: S. B., M. C.

o podstawę wymiaru składki

na skutek apelacji Urzędu Skarbowego P. w P.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu

z dnia 13 lipca 2012 r. sygn. akt VIII U 1836/12

- z m i e n i a zaskarżony wyrok w punkcie 1 oraz poprzedzające go decyzje w ten sposób, że stwierdza, iż do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz zdrowotne z tytułu zatrudnienia S. B. i M. C. nie wlicza się kwot sfinansowania imprez w czerwcu 2009r. w wysokości 151 zł i czerwcu 2010r. w kwocie 217zł;
- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 i zasądza od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- zasądza od pozwanego na rzecz odwołującego kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 marca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. stwierdził, że przychód osiągnięty przez M. C. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek: Urząd Skarbowy P. w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne,

które wynosi: za 06/2009 kwotę 3344,03zł na ubezpieczenia społeczne oraz 2885,55zł na ubezpieczenie zdrowotne, za 07/2010 kwotę 3477,48zł na ubezpieczenia społeczne oraz 3000,72 zł na ubezpieczenie zdrowotne.

Podobnie decyzją z dnia 12 marca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. stwierdził, że przychód osiągnięty przez S. B. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek: Urząd Skarbowy P. w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne, które wynosi: za 06/2009 kwotę 6042,35zł na ubezpieczenia społeczne oraz 5213,94zł ubezpieczenie zdrowotne, za 07/2010 kwotę 6175,82 zł na ubezpieczenia społeczne oraz 5329,11zł na ubezpieczenie zdrowotne.

Od powyższej decyzji płatnik składek Urząd Skarbowy P. w P. złożył odwołanie.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 13 lipca 2012r. oddalił odwołania oraz zasądził od odwołującego Urzędu Skarbowego P. w P. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P. kwotę 120zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu były następujące ustalenia i rozważania:

M. C. jest zatrudniona w Urzędzie Skarbowym P. w P. na podstawie umowy o pracę od dnia 15 lutego 1993r., a S. B. od 1 grudnia 1988r.

W dniu 1 czerwca 2009r. Urząd Skarbowy P. w P. zawarł z Biurem (...) umowę zgłoszenia udziału w imprezie turystycznej organizowanej w dniu 5 czerwca 2009r. w K. dla 89 osób- pracowników Urzędu. Koszt zorganizowania imprezy turystycznej wyniósł łącznie 13.439zł- to jest 151zł na osobę.

W dniu 22 czerwca 2010r. Urząd Skarbowy P. w P. zawarł z T. B., prowadzącym działalność gospodarczą (...)w P. umowę usługową polegającą na organizacji w dniu 25 czerwca 2010r. imprezy rekreacyjnej na Polu Piknikowym (...) w P. dla około 75 osób zaproszonych przez tenże Urząd. Koszt zorganizowania imprezy wyniósł 16.004,57zł brutto. Koszt udziału jednego pracownika Urzędu w przedsięwzięciu wyniósł 251zł.

Obie imprezy o charakterze integracyjnym oraz sportowo-rekreacyjnym odbyły się w zaplanowanych terminach. W imprezach wzięły udział między innymi M. C. i S. B., które nie partycypowały w żadnym stopniu w pokryciu kosztów związanych z ich udziałem w wymienionych przedsięwzięciach. Całość kosztów dotyczących organizacji imprez została pokryta ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych Urzędu Skarbowego P. w P.. Koszt udziału jednego pracownika w zorganizowanych imprezach wyniósł: 151zł w 2009r. i 217zł w 2010zł.

Kwota sfinansowania udziału jednego pracownika w imprezach była równa, nie była uzależniona od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej poszczególnych pracowników, lecz wynikała z podzielenia ogólnej kwoty wynikającej z ceny za zorganizowanie całości każdej z imprez przez ilość pracowników biorących w niej udział.

Kwoty 151zł i 217zł zostały przypisane do przychodów każdego z pracowników biorących udział w zorganizowanych imprezach sportowo-rekreacyjnych Urzędu, w tym do przychodu M. C. i S. B., odprowadzono od nich także podatek dochodowy.

Kwoty te nie zostały wypłacone pracownikom Urzędu, a listy płac zostały sporządzone jedynie dla potrzeb potrącenia zaliczek na podatek dochodowy.

Zarządzeniem z dnia 13 marca 2008r. Naczelnik Urzędu Skarbowego P. wprowadził w Urzędzie Regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, a następnie z dniem 15 października 2008r. wszedł w życie nowy regulamin. W rozdziale I, punkcie 1 wskazano, iż Regulamin określa: osoby uprawnione do korzystania ze świadczeń Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, cele, na które przeznaczają się środki Funduszu, zasady i warunki przyznawania świadczeń i pomocy z Funduszu. W punkcie 9 rozdziału I określono, iż świadczenia ze środków Funduszu przyznawane są z uwzględnieniem sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do

korzystania z Funduszu. Osobami uprawnionymi do korzystania ze środków Funduszu są między innymi pracownicy zatrudnieni na podstawie umowy o pracę po przepracowaniu w Urzędzie 1 roku. Wśród celów, na które przeznaczają się środki Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych znajdują się między innymi: dofinansowanie dla pracowników uprawnionych do wypoczynku zorganizowanego przez Urząd Skarbowy P. lub inny podmiot w ramach resortu finansów w formie turystyki grupowej (np. rajdy, spotkania integracyjne, mecze, zawody, grzybobranie) - rozdział III, pkt 2 Regulaminu, dofinansowanie do zorganizowanych przez Urząd grupowych zajęć sportowych- rozdział III, pkt 10 Regulaminu. Z dofinansowania do wypoczynku zorganizowanego przez Urząd Skarbowy P. lub inny podmiot w ramach resortu finansów w formie turystyki grupowej pracownicy uprawnieni mogą skorzystać po przepracowaniu w Urzędzie Skarbowym P. co najmniej 3 miesięcy- rozdział IV, pkt 1 Regulaminu. Dofinansowanie następuje po złożeniu przez pracownika oświadczenia o średnim miesięcznym dochodzie brutto- rozdział IV, pkt 2 w zw. z pkt 4 Regulaminu.

Zarządzeniem nr (...) z dnia 6 lipca 2007r. w sprawie funkcjonowania systemu procedur kontroli finansowej w Urzędzie Skarbowym P. Naczelnik Urzędu Skarbowego P. podjął decyzję o powszechnym dostępie do spotkań integracyjnych wszystkich pracowników i to na równych prawach, bez konieczności stosowania kryterium socjalnego.

Dokonując analizy prawnej ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy wskazał na przepisy art.68 ust.1 pkt 1 oraz art.83 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009r. nr 205, poz.1585) i odnosząc się do zarzutów odwołującego uznał, że wydanie zaskarżonych decyzji w takiej formie, jak to miało miejsce w sprawie, było całkowicie zasadne.

Sąd uznał także za uzasadnione dokonanie przez pozwanego analizy prawidłowości wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Sąd wskazując na treść art.4 pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że sporne kwoty stanowią przychód w rozumieniu tego przepisu, bowiem stanowią one wartość nieodpłatnych świadczeń uzyskanych przez zainteresowane od ich pracodawcy.

Zdaniem Sądu, skoro sporne kwoty stanowią przychód w rozumieniu art.4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, to należało ustalić, czy podlegają wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe oraz zdrowotne zainteresowanych.

Stosownie do treści § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161 poz. 1106 ze zm.) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągniany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z zastrzeżeniem art.18 ust.2 ustawy z 13.10.1998r. §2 ust.1 rozporządzenia zawiera zamknięty katalog wyłączeń określonych przychodów z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. W pkt 19 wskazano, iż nie stanowią podstawy wymiaru składek świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Sąd przytoczył definicję legalną działalności socjalnej pracodawcy zawartą w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 4 marca 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz.U. z 2012r. poz.592), która może być finansowana ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Jednocześnie Sąd podkreślił, że dla uznania, że określone świadczenie ma charakter socjalny niezbędne jest także przestrzeganie pozostałych przepisów ustawy, w tym art.8 ust. 1 i 2 ustawy oraz regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

W Regulaminie obowiązującym w Urzędzie wskazano, że środki zakładowego funduszu świadczeń socjalnych mogą być przeznaczone na: dofinansowanie dla pracowników uprawnionych wypoczynku zorganizowanego przez Urząd Skarbowy P. w formie turystyki grupowej oraz dofinansowanie do zorganizowanych przez Urząd grupowych zajęć sportowych.

Urząd Skarbowy organizując spotkania w czerwcu 2009r. i 2010r. nie dofinansowywał udziału poszczególnych pracowników w tychże przedsięwzięciach, lecz w całości pokrył koszty z tym związane, a zatem przeznaczył środki z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych na cel, którego nie przewidziano w Regulaminie tego Funduszu, co już samo w sobie, w ocenie Sądu, uniemożliwia wyłączenie ich z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz ubezpieczenie zdrowotne.

Sąd podkreślił, że podstawowa zasada dysponowania środkami funduszu świadczeń socjalnych została określona w art. 8 ust.2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i stanowi, że przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z funduszu powinno być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Zdaniem Sądu nie ma w tym zakresie wyjątków.

Z tych powodów Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴§4 k.p.c. i powołanych przepisów prawa materialnego, oddalił odwołania jako bezzasadne.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 §1 k.p.c. w zw. z §2 ust. 1 i 2 oraz §11 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U z 2002 nr163 poz.1349 ze zm.).

Apelację od wyroku złożył płatnik składek Urząd Skarbowy P. zarzucając naruszenie przepisów prawa:

1) art. 83 ust.1 i art. 83 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009r. nr 205 poz.1585 ze zm.) poprzez błędną wykładnię prowadząca do przyjęcia, że powyższe przepisy dają organowi rentowemu podstawę do wydania decyzji stwierdzającej, że przychód określonych ubezpieczonych stanowi podstawę wymiaru składek,

2) art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009r. nr 205 poz.1585 ze zm.) w zw. z § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz.U. nr 161 poz. 1106 ze zm.) poprzez błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że przepisy te stanowią podstawę dla organu rentowego do badania prawidłowości wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych,

3) art. 18 ust.1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009r. nr 205 poz.1585 ze zm.) w zw. z § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (Dz.U. nr 161 poz. 1106 ze zm.) poprzez błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe wlicza się przychody osiągnięte przez zainteresowane z tytułu sfinansowania przez płatnika ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych kosztu uczestnictwa zainteresowanych w imprezie w K. w czerwcu 2009r. w wysokości 151zł oraz w P. w lipcu 2010r. w wysokości 217zł,

4) art.8 ust.1 i 2 ustawy z dnia 4 marca 1994r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz.U. z 1996r. nr 70 poz.335 ze zm.) poprzez niewłaściwą wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że do świadczeń o charakterze zbiorowym należy stosować kryterium socjalne oraz niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że w sprawach o ustalenie podstawy wymiaru składek sąd oraz organ rentowy winny badać czy sfinansowanie świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nastąpiło z uwzględnieniem sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osób uprawnionych .

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez orzeczenie:

1) zmiany decyzji organu rentowego z dnia 12 marca 2012r.i stwierdzenie, iż do podstawy wymiaru składek S. B. na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne nie wlicza się kwot sfinansowania imprez w czerwcu 2009r. w wysokości 151zł i w lipcu 2010r. w wysokości 217zł oraz

2) zmiany decyzji organu rentowego z dnia 12 marca 2012r. i stwierdzenie, iż do podstawy wymiaru składek M. C. na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne nie wlicza się kwot sfinansowania imprez w czerwcu 2009r. w wysokości 151zł i w lipcu 2010r. w wysokości 217zł a także zasądzenie od organu rentowego na rzecz Urzędu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia wraz z rozstrzygnięciem o kosztach instancji odwoławczej.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy jest bezsporny, a spór dotyczy wyłącznie interpretacji przepisów prawa.

Podstawowym aktem prawnym regulującym kwestię ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne jest ustawa z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009r.nr 205 poz. 1585 ze zm.), a w dalszej kolejności rozporządzenie wydane na podstawie delegacji zawartej w tej ustawie.

Sporna kwestia dotyczy przede wszystkim art.18 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych formułujący ogólną zasadę, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych. Powyższe wynika z treści art. 4 ust.9 powołanej ustawy.

Z mocy delegacji zawartej w art.21 ustawy systemowej obowiązuje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. W §2 ust. 1 powyższego rozporządzenia wymieniono przychody, które nie stanowią podstawy wymiaru składek, w tym, w punkcie 19 świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Zgodnie z treścią art. 8 ust.1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z Funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu.

Podkreślić należy, że to pracodawca gospodaruje środkami funduszu, dokonuje podziału środków funduszu na poszczególne rodzaje działalności socjalnej i przyznaje poszczególnym uprawnionym świadczenia finansowe z funduszu na zasadach określonych w regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Z funduszu mogą być finansowane tylko te rodzaje działalności socjalnej, które są objęte ustawową definicją pojęcia „działalność socjalna”. Swoboda regulacji w regulaminie zasad przyznawania indywidualnych świadczeń jest ograniczona ustanowioną przez ustawodawcę w art.8 ust.1 ustawy ogólną zasadą, że przyznawanie tych świadczeń ma być uzależnione od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu.

Należy podkreślić, że fundusz świadczeń socjalnych jest instytucją prawną, która ma łagodzić różnice w poziomie życia pracowników i ich rodzin. Jest on wyrazem funkcji społecznej zakładu pracy, zaś jego adresatami są zwłaszcza rodziny o najniższych dochodach.

Nie sposób jednak pominąć, że ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych określając zasady jego tworzenia nie wspomina o obowiązku stosowania kryteriów socjalnych, a dopuszcza możliwość dofinansowania zakładowych obiektów socjalnych oraz powstania i organizowania żłobków i przedszkoli z zasobów funduszu, nie wiążąc tego z kryteriami socjalnymi. Kryteria socjalne udzielenia pomocy obowiązujące w stosunku do konkretnego pracownika w tym przypadku nie są brane w ogóle pod uwagę. Ustawa, nie warunkuje, aby wydatki funduszu zawsze ukierunkowane były na konkretnego odbiorcę. Z analizy tych przepisów wynika, że ustawodawca obok świadczeń ulgowych przewiduje

również inne świadczenia, a ponadto zobowiązuje pracodawcę do określenia zasad i warunków korzystania ze środków funduszu w zakładowym regulaminie działalności socjalnej.

Regulamin funduszu może ograniczać się jedynie do przyznania ulgowych świadczeń z funduszu z zastosowaniem kryteriów socjalnych, ale może też wymienić inne sposoby wydatkowania środków w ramach działalności socjalnej. W regulaminie takim celowym jest ustalanie zasad powszechnej dostępności do innych świadczeń niż ulgowych, na równych zasadach dla wszystkich uprawnionych.

Takie też stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 października 2008r. (II PK 74/08 OSNP 2010, 7-8 poz.88) zgodnie z którym przepis art.8 ust.1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie odnosi się do całości działalności socjalnej w rozumieniu art.2 pkt 1 tej ustawy, a jedynie do ulgowych świadczeń i usług.

Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje pogląd Sądu Najwyższego, który zezwala pracodawcom na finansowanie z funduszu wycieczek, pikników, festynów, imprez sportowo-kulturalnych i innych podobnych form działalności socjalnej.

Odnosząc powyższe do rozpoznawanej sprawy należy zatem podzielić stanowisko apelującego, który podkreślił, że spotkania organizowane przez Urząd w czerwcu 2009 i 2010r. miały charakter zajęć rekreacyjno-sportowych o których mowa w Rozdziale III pkt 10 Regulaminu ZFŚS Urzędu, do którego nie będą miały zastosowania pkt 2, 2a i 4 Rozdziału IV Regulaminu.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego charakter imprez organizowanych przez płatnika składek dla pracowników w czerwcu 2009 i 2010r. w pełni uzasadnia sposób ich finansowania z ominięciem stosowania kryterium socjalnego określonego w art. 8 ust.1 ustawy o ZFŚS.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny stwierdza, że rygorystyczne stanowisko zaprezentowane przez Sąd I instancji nie uwzględnia charakteru finansowanego świadczenia, do którego trudno byłoby zastosować „kryterium socjalne”, gdyż spowodowałoby wypaczenie jego celu. Sąd Apelacyjny nadto zauważa, że fakt, iż pracownicy byli zainteresowani spędzeniem w takiej formie czasu wolnego najlepiej świadczy o celowości wydatkowania części funduszu w opisany wyżej sposób.

Sąd Apelacyjny nie podziela również stanowiska Sądu I instancji, aby istotne w rozpoznawanej sprawie było to czy pracownicy ponosili jakąkolwiek część kosztów związanych z uczestnictwem w imprezie, skoro zważy się, że sporne kwoty opiewają na 151 zł i 217zł, a zatem udział uczestników byłby tylko symboliczny i nie miał istotnego znaczenia dla oceny charakteru świadczenia.

Powyższe rozważania powodują, że zachodzi konieczność wydania wyroku reformatoryjnego i wyłączenie z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne S. B. i M. C. spornych kwot.

Natomiast w zakresie naruszenia art. 68 ust.1 pkt 1 oraz art.83 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998r. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko zaprezentowane przez Sąd I instancji. W tej części rozważania Sądu I instancji Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne nie widząc potrzeby ponownego szczegółowego ich przytaczania, tym bardziej, że nie mają one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386§1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art.98 k.p.c. z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz.1349 ze zm.).

/SSA Maria Michalska-Goźdz/ /SSA Marek Borkiewicz/ /SSA Iwona Niewiadowska-Patzer/